

vore Dage og blive forstaaede af vor Tid. Det er ganske naturligt, at hver Tid har sin Smag, sine Kunstnere og sine Forfattere.

Men selv om saa var, at vi virkelig skulde opføre Oehlenschlägers Stykker, synes jeg, det ærede Medlem ikke behøvede at være saa angst for, at det kgl. Teater, som det nu staar, skulde blive til et Operahus, og at man skulde flytte Oehlenschlägers Statue et andet Sted hen. Der findes Grunde lige i Nærheden af det kgl. Teater, som udmærket egne sig dertil. Der er ved Siden af det kgl. Teater paa Hjørnet af Tordenskjoldsgade og Kongens Nytorv tilstrækkelig Plads til, at man der vil kunne faa en Talescene, og Flytningen af Holbergs og Oehlenschlägers Statuer vil da ikke være synderlig lang. De ville komme udmærket til Ære og Værdighed paa den ny Plads, som da vil blive dem anvist. Jeg gør opmærksom paa, at Oehlenschlägers Statue i sin Tid stod paa St. Annæ Plads, hvorfra den senere blev flyttet til Kongens Nytorv. Denne lille ny Flytning vil ikke blive til Skade for Kunstværket.

Medens jeg taler om den ny Talescene, vil jeg tilføje, at flere og flere af dem, som i vore Dage udtale sig om dette Spørgsmaal, tage Stilling for en Talescene. I Tidsskriftet „Varden“, hvori der fremsattes Udtalelser fra forskellige Kunstnere og andre interesserede Parter, fremkom der, saa godt som enstemmigt, den Udtalelse, at man ansaa en ny Talescene for en Nødvendighed. Med al Ære og Respekt for det ærede Medlems Mening om, at den Scene, vi have, skal benyttes af alle 3 Kunstarter, maa jeg dog have Lov til at sige, at det er ejendommeligt, at det overvejende Flertal af dem, der spørges om denne Sag, ikke synes at dele det ærede Medlems Mening. De anse en ny Talescene for en Nødvendighed, og jeg tør sige, at der vist er Nødvendighed baade økonomisk og kunstnerisk.

Det Uføre, i hvilket det kgl. Teater befinder sig, og som det ærede Medlem gerne vil have os ud af, tror jeg ikke, han vil faa Held til at bringe os ud af, saa længe Forholdene ere, som de nu ere. Der trænges til en radikal Forandring, og en saadan kan neppe opnaas, saa længe de tre Kunstarter ere tvungne til at leve under samme Tag. I en Bemærkning af det ærede Medlem, hvori han omtalte Spørgsmaalet om, hvem der skulde udrede Pengene til det ny Teater, og hvori han i denne Forbindelse nævnedes Københavns Kommune eller Københavns Borgere, synes jeg, der

ligesom laa en Antydning af, at Kunsten nærmest kun var for Københavnerne, medens det ærede Medlem ellers har udtalt sig meget sympatetisk om den nationale Betydning af Kunsten. Denne lille Modsigelse vilde jeg gerne tillade mig at pege paa. Man kan ikke, fordi man fremmer Kunstens Interesser i København, derfor sige, at dette er et specifikt københavnsk Spørgsmaal. Det er et Spørgsmaal for det hele Land, og det ærede Medlem erkendte ogsaa i sin velvillige Omtale af Kunsten og Litteraturen selv dette. Men i saa Fald vil det ogsaa være klart, at Staten ikke vil kunne fritages for at yde Ofre, hvis der virkelig skulde blive Tale om en ny Scene. Paa den anden Side erkender jeg, at om man vilde stille Krav til Københavns Kommune eller til Københavns Borgere og mene, at disse maatte være forpligtede til ogsaa at yde Bidrag, vilde jeg anse dette for at være i Orden. Og jeg vil haabe, at der er saa megen national Aand hos Københavns Repræsentation og Borgere — og jeg tror, der er saa megen —, at de ikke ville skyde dette Offer fra sig. Selv om Københavns Kommune i Øjeblikket ganske vist ikke sidder, finansielt set, meget godt i det, tror jeg, man vil behandle denne Sag med al mulig Hensyntagen og med stor Glæde vil yde ethvert Offer, Kommunen er i Stand til. Da jeg ikke er Borgerrepræsentant, kan jeg i øvrigt ikke udtale mig forpligtende i den Henseende. Jeg udtaler kun, hvad jeg mener, der vil blive Tilfældet, idet jeg er overbevist om, at Københavns Repræsentation og Borgere vide, hvad de skyldte den nationale Scene.

Jeg skal endelig gøre en Slutningsbemærkning, der refererer sig til en Udtalelse af det ærede Medlem fra Assens om, at Lønningerne ved det kongelige Teater vare gode nok, i alt Fald syntes han ikke at have Indtryk af, at der tiltrængtes bedre Lønninger. For at motivere dette sit Standpunkt hævdede han, at de fleste af de ved Teatret ansatte Personer havde andet Erhverv. Det gjaldt baade Kapellet's Kunstnere og Funktionærerne, idet disse have et eller andet Arbejde om Dagen og om Aftenen staa i det kgl. Teater som Billetkontrolører o. s. v. Jeg tror, det er en meget farlig Opfattelse, her doceres, at naar en Mand har et fast Erhverv, der giver ham en Del Fritid, skal han lønnes slet, saa at han ikke kan bruge denne Fritid til sin Uddannelse og Livsglæde. Jeg tror, det er et meget farligt Princip, og jeg er tilbøjelig til at mene, at de fleste af os, om vi havde